

Manon Sikkel

Verschrikkelijke vrienden

Illustraties Katrien Holland

δ

Waarom het goed is om een Viking als vriend te hebben

Finnbar Hakan Berkepies, zoon van Finnbar Hakan Berkepies de Eerste, was een Viking.

Zijn beste vriend was ook een Viking. Hij heette Waldemar Ivar Knoet Kakjes Iklustgeenrauwevis Erikszoon, maar omdat niemand dat kon onthouden, noemden ze hem Wikkie.

Finnbar en Wikkie waren onafscheidelijk.

Waar Finnbar ging, ging Wikkie. En moest Wikkie naar de wc, dan ging Finnbar gewoon mee.

Ze hadden samen een boot gebouwd waarmee ze na de Middelbare Vikingschool een wereldreis wilden maken. Hun grote droom was om later samen te gaan plunderen.

Iedereen kon zien dat de jongens vrienden waren.

Ze hadden namelijk precies dezelfde helmen op.

En allebei droegen ze een grijze cape van wolvenvacht. Ze lachten om dezelfde grappen.

Dingen die niemand anders grappig vond.

Niets of niemand kon tussen deze twee beste vrienden komen. Niemand?

Nou ja, misschien Ronja, dochter van Zwijn Vorkbaard de Verschrikkelijke.

Op een warme dag aan het begin van de zomer bouwden Finnbar en Wikkie een hut van walvisbotten. Voor de hut stond een bord met verboden toegang erop.

Ze hadden er met hun eigen bloed hun namen onder geschreven. En boven de deur hadden ze een echte vis gehangen. Die stonk zo erg, dat ze zelf bijna de hut niet in durfden.

‘Hallo, is daar iemand?’

Finnbar en Wikkie keken elkaar verbaasd aan.

Finnbar hield zijn wijsvinger tegen zijn lippen.

Wikkie riep heel hard: ‘Ga weg, er is hier niemand!’

‘Mag ik binnenkomen?’ De stem klonk als van een meisje.

‘Sst,’ deed Finnbar, en hij dook in een hoek van de hut.

‘Je kunt hier niet naar binnen!’ riep Wikkie.

Het rendiervel dat voor de ingang hing bewoog.

‘Ik kan hier best naar binnen,’ zei een meisjesstem.

Finnbar maakte zich nu zo klein mogelijk en trok zijn cape van wolvenvacht over zijn hoofd.

Wikkie pakte zijn bijl en zwaaide die gevaarlijk heen en weer. ‘Ginnugagap!’ riep hij. Wat zoiets betekende als ‘val in de afgrond’.

‘Leuk hutje,’ zei het meisje, en ze zette haar helm af.

‘Ginnu...’ Wikkie keek haar met grote ogen aan.

Er kwam geen woord meer uit zijn keel. Hij werd zo slap, dat zijn benen wel van fluffy slijm leken.

‘Hoi,’ zei het meisje.

‘Au!’ riep Wikkie, die van schrik en slapheid zijn bijl uit zijn hand had laten vallen. Boven op zijn teen.

‘Pas op, achter je!’ zei het meisje. Ze was in kleermakerszit op de grond gaan zitten en wreef met haar hand over de walvisbotten.

Wikkie keek achterom en zag de wolvenvacht van Finnbar bewegen.

‘waaaaah!’ riep Finnbar.

Schreeuwend en met zijn vuisten vooruit rende hij op het meisje af.

Razendsnel haalde ze een dolk uit haar binnenzak en stak die voor zich in de grond.

Finnbar deed nog één stap naar voren, haakte toen met zijn voet achter de dolk en viel met een klap voorover. ‘Gratang potatis!’ riep hij, wat eigenlijk ‘gebakken aardappelen’ betekende, maar wat Vikingen ook wel riepen als ze heel erg van iets schrokken.

‘Hammerrrrrr!’ zei het meisje, waarvan dan weer niemand wist wat het betekende.

Maar het klonk alsof ze hem in stukken ging scheuren.

‘Rustig, rustig,’ sprak Wikkie.

‘Daar is het nu te laat voor,’ zei Finnbar, en hij trok het meisje aan haar lange blonde haren.

‘Hammerrrrrr!’ riep ze nog een keer, en ze trok hard zijn oorlellen naar beneden.

Wikkie stond als een versteende Viking in de hut en zag zijn beste vriend door de lucht geslingerd worden door een.... meisje.

Dat meisje hield Finnbar bij zijn enkels vast en zwaaide hem boven haar hoofd in het rond.

Finnbar wilde ‘Help!’ roepen, maar hij had van zijn vader, Finnbar Hakan Berkepies de Eerste, geleerd dat je dat nooit mocht doen.

‘Hèèèèè!’ riep hij daarom, terwijl hij met zijn hoofd tegen de walvisbotten knalde. beng-beng-beng.
‘Hèèèèè!p me dan!’

Wikkie keek vol bewondering naar het meisje.

Ze was lang en elegant.

Met gespierde armen, die uit haar jurk van zeehondenvel staken.

Ze had glimmende korenblonde haren helemaal tot op haar billen. En ze rook heerlijk naar gebakken rendier. Haar ogen waren zo blauw als de zee en...

‘Hèèèèè!p!!’

Wikkie kon nog maar net op tijd naar beneden duiken.

Vlak boven zijn hoofd vloog zijn beste vriend.

‘Help, help, help, help! Gratang potááááá!tis!’

klonk de bange stem van Finnbar.

Met een enorme vaart knalde hij met zijn hoofd tegen de muur van walvisbotten. Ratelend vielen die opzij. Alsof het luciferstokjes waren, vielen ze daarna op de grond.

En daar, uit een berg botten, stak het angstige hoofd van Finnbar.

‘Wat ben jij sterk,’ zei Wikkie tegen het meisje dat net hun hut had verwoest.

Het meisje keek hem glimlachend aan.
En alsof er niets was gebeurd, maakte ze daarna twee lange vlechten in haar haar.
'Hoe heet je?' vroeg hij.
'Rrrrrronja,' zei ze, en ze liet de eerste letter lang rollen.
'Wat een mooie naam. Alsof die zo in een kinderboek kan.'
'Ik ben de dochter van Zwijn Vorkbaard de Verschrikkelijke,' zei ze.
'O, die,' zei Wikkie. Hij had geen idee wie dat was.
'Wikkie!' riep Finnbar, die nauwelijks kon bewegen onder het gewicht van de berg walvisbotten.

'Nou, ik moet eens op huis aan,' zei Ronja.
'Waar woon je?' vroeg Wikkie.
Ze keek hem aan alsof hij een heel domme vraag had gesteld. 'Wij zijn Vikingen. Wij wonen nergens. We gaan rovend en plunderend door het land. duh!'
'O ja, natuurlijk,' zei hij zacht.

Ronja liep in de richting van het Naaldbomenbos.
Dat was een bos dat zo donker was,

dat de zonnestralen nooit de grond raakten.

De bomen stonden zo dicht bij elkaar, dat alleen heel dunne mensen ertussendoor konden lopen.

En wolven.

Heel even wist Wikkie niet wat hij moest doen.

Achter zich hoorde hij zijn beste vriend om hulp roepen. Voor zich zag hij het sterkste meisje dat hij ooit had gezien weglopen. En hij stond hier als een angstige Viking tussen hen in.

‘Help me nou! Vrienden moeten elkaar helpen!’

klonk het vanuit de bottenberg.

Wikkie rende in de richting van het Naaldbomenbos.

‘Beloof me dat je daar nooit naartoe zult gaan,’

had zijn moeder gezegd.

Hijgend haalde hij Ronja in. ‘Ben je niet bang voor de wolven?’ vroeg hij.

Ronja keek hem spottend aan en begon te zingen:

‘Ben niet bang voor de boze wolf, ben niet bang, ben niet bang. Ben niet bang voor de boze wolf, bèèèèèè niet bang!’

Wikkie viel bijna flauw van bewondering. Ze was al zo mooi en zo sterk en nu kon ze ook nog zingen als een nachtegaaltje. Dit meisje had iets wat geen ander meisje op de wereld had. Ze was perfect.

‘Wikkie! Kom terug!’ klonk het ver achter hem.

‘Je weet dat als je het Naaldbomenbos in gaat, je nooit meer terugkomt,’ had zijn moeder gezegd.

En zij kon het weten.

Ze was twaalf broers kwijtgeraakt in dat bos.

Maar misschien had ze dat alleen maar gezegd om hem bang te maken.

‘Wikiiiiieeeee!’ klonk het in de verte.

Wikkie vroeg zich af waarom iedereen zo moeilijk deed over dat Naaldbomenbos. Het rook er heerlijk naar wc-verfrisser. En door een dik tapijt van naalden op de grond was het net alsof je op de wolken liep.

‘Volg je me of zo?’ vroeg Ronja.

Wikkie knikte. Wat had ze toch een mooie, zangerige stem, en wat keek ze hem lief aan met die grote blauwe ogen.

Toen ze het bos uit kwamen, scheen de zon fel in zijn ogen. Daardoor zag hij niet zo snel dat er twee grote mannen voor hem stonden.

Ze hadden brede kaken, woest rossig haar en ze droegen berenvachten tot op hun enkels.

Hun ogen waren bloeddoorlopen.

En onder hun ogen zaten grote zwarte vegen.

‘Eh, hallo,’ zei Wikkie.

‘Wie ben jij?’ zei de ene man grommend.

‘Ja, wie ben jij, klein opdondertje?’ vroeg de andere man.

Wikkie wilde zeggen dat hij helemaal niet klein was.

Dat hij voor zijn leeftijd juist heel groot was.

En dat dat kwam doordat hij altijd levertraan dronk in plaats van frisse drankjes.

‘Dit zijn mijn ouders,’ zei Ronja.

Wikkie vroeg zich af of Ronja misschien een vondeling was. Hoe kon het dat twee van zulke lelijke grote mannen zo’n snoezige dochter hadden?

‘Pap, mam, dit is... Hoe heet je eigenlijk?’

Welke van die twee mannen was haar moeder?

vroeg Wikkie zich af. Hij had nog nooit een man en een vrouw zo op elkaar zien lijken. ‘Ik ben Waldemar Ivar Knoet Kakjes Iklustgeenrauwevis Erikszoon,’

zei hij, en hij maakte beleefd een buiging.
'Wat een moeilijke naam, die kan ik niet onthouden, hoor,' zei Ronja.
'Je mag me ook Wikkie noemen,' zei hij.
'Welkom, vreemdeling,' zei haar vader, of haar moeder.
'Ik ben Zwijn Vorkbaard de Verschrikkelijke, en dit hier is mijn vrouw Astrid,' zei Ronja's vader.
'Zullen we Wikkie eten?' vroeg Ronja.
Haar ouders knikten.
Heel even dacht Wikkie dat hij hoorde dat ze hem wilden eten. Dat moest wel een vergissing zijn.

Het huis van Ronja zag eruit zoals alle Vikinghuizen.

Een soort omgekeerd schip met modder erop om de wind en de regen tegen te houden.

Voor het huis was een groot vuur gemaakt waar een koperen ketel boven hing.

‘Wat eten jullie?’ vroeg Wikkie.

‘Jou,’ zei Ronja. Haar ouders begonnen onbedaarlijk te lachen.

Wikkie lachte beleefd mee. Heel even vroeg hij zich af hoe het met Finnbar zou gaan. Hadden ze elkaar niet gezworen om er altijd voor elkaar te zijn.

In goede en in slechte tijden? Dus ook als een van de twee bijna verpletterd werd door een berg walvisbotten? Snel duwde hij die gedachte weg.

De vader of de moeder van Ronja aaide over zijn helm. ‘Die mag wel af.’

Hij zette de helm op de grond.

Ronja’s vader of moeder wreef over zijn wang.

‘Daar zit niet veel vet op.’

Hij schudde zijn hoofd en keek ondertussen naar Ronja. Die had haar vlechten losgemaakt, kamde haar haren met een houten kam en maakte toen twee stevige nieuwe vlechten, dik als touw.

Wanneer hij zijn neus in de lucht stak, rook hij weer die heerlijke geur die om haar heen hing. Nog nooit had hij zoiets lekkers geroken.

‘Wat eten we, vrouw?’ riep de man, die dus Ronja’s vader was.

‘Allemansratten,’ antwoordde de man die dan wel moeder moest zijn.

‘leuw,’ zei Wikkie.

